

5. La constitució del jurat és la següent: el director general de Serveis Socials, el president de l'Associació de Periodistes Gràfics de la Comunitat Valenciana, el president de l'Associació de Fotògrafs Professionals, el cap de Premsa de la Conselleria de Treball i Afers Socials i un tècnic de la Direcció General de Serveis Socials que actuarà com a secretari.

CONSELLERIA DE MEDI AMBIENT

2356 ORDRE de 22 de setembre de 1994, de la conselleria de Medi Ambient, per la qual s'aprova el Pla de prevenció d'incendis del Parc Natural del Carrascar de la Font Roja i de la zona de l'entorn del Parc. [94/6761]

Exposició de motius

Les muntanyes valencianes han estat afectades pel foc des de molt antic. Moltes espècies vegetals s'han adaptat a la presència del foc, el qual ha tingut origen natural o ha sigut conseqüència de l'activitat humana.

La reiteració; això no obstant, dels incendis a la mateixa zona condueix a situacions de degradació difícilment reversibles.

Al Parc Natural del Carrascar de la Font Roja s'han produït incendis importants al llarg de la història; es troba documentació dels ocorreguts el 1730 i el 1840, que van suposar una devastació molt important. Al llarg del segle XX s'han produït incendis de menor entitat.

La declaració del Carrascar o de la serra del Menejador com a parc natural el 1987 suposà un reconeixement del bon estat de conservació de la vegetació mediterrània típica de la zona.

El 25 de gener de 1993, per un acord del Govern Valencià, s'aprova el Pla Rector d'Ús i Protecció del Parc Natural del Carrascar de la Font Roja.

El Programa d'Actuacions del Pla Rector, el document on es detallen les actuacions necessàries per expressar en termes concrets els objectius de protecció, conservació i millora del medi natural, proposa la realització d'un pla de prevenció d'incendis amb la finalitat de dotar al parc d'una infraestructura de prevenció i extinció d'incendis forestals.

En compliment d'allò disposat a l'article 8 de la normativa del Pla Rector d'Ús i Protecció del Parc Natural, el document corresponent al Pla de Prevenció d'Incendis ha estat sotmés a la consideració del Consell de Protecció del Parc Natural, el qual va emetre informe favorable en la reunió celebrada el 26 de maig de 1994.

En conseqüència, i a proposta de la Direcció General de Conservació del Medi Natural,

ORDENE:

Article únic

S'aprova el Pla de Prevenció d'Incendis del Parc Natural del Carrascar de la Font Roja i de la zona de l'entorn, en els termes dels annex I i II.

DISPOSICIÓ FINAL

Aquesta ordre entrarà en vigor l'endemà de la publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana*.

València, 22 de setembre de 1994

El conseller de Medi Ambient,
EMÈRIT BONO I MARTÍNEZ

5. La constitución del jurado es la siguiente: el director general de Servicios Sociales, el presidente de la Asociación de Periodistas Gráficos de la Comunidad Valenciana, el presidente de la Asociación de Fotógrafos Profesionales, el jefe de Prensa de la Conselleria de Trabajo y Asuntos Sociales y un técnico de la Dirección General de Servicios Sociales, que actuará como secretario.

CONSELLERIA DE MEDIO AMBIENTE

2356 ORDEN de 22 de septiembre de 1994, de la Conselleria de Medio Ambiente, por la que se aprueba el Plan de Prevención de Incendios del Parque Natural del Carrascar de la Font Roja y de la Zona de Entorno del Parque. [94/6761]

Exposición de motivos

Los montes valencianos han estado afectados por el fuego desde muy antiguo. Muchas especies vegetales se han adaptado a la presencia del fuego, el cual ha tenido origen natural o ha sido consecuencia de la actividad humana.

La reiteración, no obstante, de los incendios en la misma zona conduce a situaciones de degradación difícilmente reversibles.

En el Parque Natural del Carrascar de la Font Roja se han producido incendios importantes a lo largo de la historia; se encuentra documentación de los ocurridos en 1730 y en 1840, que supusieron una devastación muy importante. A lo largo del siglo XX se han producido incendios de menor entidad.

La declaración del Carrascar o de la sierra del Menejador como parque natural en 1987 supuso un reconocimiento del buen estado de conservación de la vegetación mediterránea típica de la zona.

El 25 de enero de 1993, por un acuerdo del Gobierno Valenciano, se aprobó el Plan Rector de Uso y Protección del Parque Natural del Carrascar de la Font Roja.

El Programa de Actuaciones del Plan Rector, el documento donde se detallan las actuaciones necesarias para expresar en términos concretos los objetivos de protección, conservación y mejora del medio natural, propone la realización de un plan de prevención de incendios con la finalidad de dotar al Parque de una infraestructura de prevención y extinción de incendios forestales.

En cumplimiento de lo dispuesto en el artículo 8 de la normativa del Plan Rector de Uso y Protección del Parque Natural, el documento correspondiente al Plan de Prevención de Incendios ha sido sometido a la consideración del Consejo de Protección del Parque Natural, que emitió un informe favorable en la reunión celebrada el día 26 de mayo de 1994.

En consecuencia, y a propuesta de la Dirección General de Conservación del Medio Natural,

ORDENO:

Artículo único

Se aprueba el Plan de Prevención de Incendios del Parque Natural del Carrascar de la Font Roja y de la Zona del Entorno, en los términos de los anexos I y II.

DISPOSICIÓN FINAL

Esta orden entrará en vigor el día siguiente de su publicación en el *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana*.

Valencia, 22 de septiembre de 1994

El conseller de Medio Ambiente,
EMÈRIT BONO I MARTÍNEZ

ANNEX I

1. Objectius

El Pla de Prevenció d'Incendis té com a objectiu bàsic la prevenció, la qual s'orienta en dos vessants. En primer lloc, pretén que l'incendi no es produesca, és a dir, que no s'inicie, ni fortuïtament ni de manera intencionada. En segon lloc, si l'incendi s'arriba a produir, el Pla tracta de reduir al mínim la superfície vegetal afectada.

Caldrà, doncs, exercir una gestió del Parc que tracte d'allunyar els elements associats a les causes i a la propagació del foc.

En aquest sentit, en el marc en el qual les circumstàncies socials, ecològiques, tècniques i econòmiques ho permeten, aquest Pla procura de definir i avaluar les accions necessàries en matèria de la prevenció, la detecció i l'extinció d'incendis forestals.

2. Marc legal

La legislació vigent aplicable a la lluita i prevenció dels incendis forestals al Parc Natural del Carrascar de la Font Roja, està constituïda fonamentalment per les següents normes:

- Llei 4/1992, de 5 de juny, de la Generalitat Valenciana, sobre Sòl No Urbanitzable.

- Acord de 25 de gener de 1993, del Govern Valencià, pel qual aprova definitivament el Pla Rector d'Ús i Protecció del Parc Natural del Carrascar de la Font Roja.

- Llei 3/1993, de 9 de desembre, de la Generalitat Valenciana, Forestal de la Comunitat Valenciana.

Aquesta llei, que respecta les disposicions bàsiques emanades de l'estat com ara les contingudes en la Llei de Forests, Llei de Patrimoni Forestal, Llei d'Incendis Forestals, Llei de Foment de la Producció Forestal, Llei d'Agricultura de Muntanya i Llei de Conservació dels Espais Naturals i de la Fauna i Flora Silvestres, no disposa encara del reglament de desplegament normatiu. Malgrat això, la Conselleria de Medi Ambient ha dissenyat un programa de desenvolupament normatiu i d'instruments de planificació seguint les exigències establertes en la Llei 3/1993, que permetran assolir els objectius de l'esmentada llei. A continuació s'allisten aquests instruments:

- Ordre de 9 de febrer de 1994, de la Conselleria de Medi Ambient, per la qual s'estableix un règim d'ajudes per a fomentar accions de desenvolupament i aprofitament dels boscos a les zones rurals. Fixa l'import de les ajudes per als propietaris de forests de titularitat pública o privada, que realitzen treballs de millora forestal.

- Circular de 21 de gener de 1994, de la Conselleria de Medi Ambient, sobre l'extracció de fusta cremada per un incendi forestal. Fixa les normes que han de regir per a l'extracció de la fusta cremada després d'un incendi, amb especial èmfasi per tal d'evitar l'erosió.

- Ordre d'11 de febrer de 1994, de la Conselleria de Medi Ambient per la qual s'estableixen ajudes en l'àmbit del II Pla d'Accions Prioritàries contra els Incendis Forestals. Estableix les ajudes per a inversions d'actuacions de defensa contra incendis forestals.

- Ordre de 17 de febrer de 1994, de la Conselleria de Medi Ambient, per la qual es convoquen subvencions per a la realització d'activitats de voluntariat ambiental. S'estableix una línia d'ajudes per a la promoció i protecció de les forests o terrenys forestals, amb especial atenció a la prevenció d'incendis forestals.

- Ordre de 30 de març de 1994, de la Conselleria de Medi Ambient, per la qual es regulen les mesures generals per a la prevenció d'incendis forestals. Estableix els requisits necessaris per tal d'evitar els incendis forestals, amb especial atenció a la regulació de les cremes agrícoles.

3. Programa d'accions

Aquest apartat del document s'estructura en tres blocs: accions de prevenció, sistemes d'alerta i detecció, i accions d'extinció. El bloc de les accions de prevenció, conté les actuacions convenients i necessàries per tal d'evitar que es produesca un foc o que, posat cas que es produesca, es propague amb facilitat. El bloc dedicat als sistemes d'alerta i detecció recull els mecanismes establerts a fi de que la detecció siga immediata i la comunicació als serveis d'extinció siga ràpida i concisa. Finalment, el bloc d'accions d'extinció aborda el marc de coordinació entre els diferents organismes responsables en matèria d'incendis forestals i el protocol que cal seguir si es produeix un incendi.

ANEXO I

1. Objetivos

El Plan de Prevención de Incendios tiene como objetivo básico la prevención, que se orienta en dos vertientes. En primer lugar, pretende que el incendio no se produzca, es decir, que no se inicie, ni fortuitamente ni de manera intencionada. En segundo lugar, si el incendio se llega a producir, el Plan trata de reducir al mínimo la superficie vegetal afectada.

Es necesario, pues, ejercer una gestión del Parque que trate de alejar los elementos asociados a las causas y a la propagación del fuego.

En este sentido, en el marco en el que las circunstancias sociales, ecológicas, técnicas y económicas lo permitan, este Plan procura definir i evaluar las acciones necesarias en materia de prevención, detección y extinción de incendios forestales.

2. Marco legal

La legislación vigente aplicable a la lucha y prevención de incendios forestales en el Parque Natural del Carrascar de la Font Roja, está constituida fundamentalmente por las siguientes normas:

- Ley 4/1992, de 5 de junio, de la Generalitat Valenciana, sobre Suelo No Urbanizable.

- Acuerdo de 25 de enero de 1993, del Gobierno Valenciano, por el que se aprueba definitivamente el Plan Rector de Uso y Protección del Parque Natural del Carrascar de la Font Roja.

- Ley 3/1993, de 9 de diciembre, de la Generalitat Valenciana, Forestal de la Comunidad Valenciana.

Esta ley, que respeta las disposiciones básicas del estado, como son las contenidas en la Ley de Montes, Ley de Patrimonio Forestal, Ley de Incendios Forestales, Ley de Fomento de la Producción Forestal, Ley de Agricultura de Montaña y Ley de Conservación de los Espacios Naturales y de la Fauna y Flora Silvestres, no cuenta todavía con el reglamento de desarrollo normativo. A pesar de eso, la Conselleria de Medio Ambiente ha diseñado un programa de desarrollo normativo y de instrumentos de planificación siguiendo las exigencias establecidas en la Ley 3/1993, que permitirán conseguir los objetivos de la citada Ley. A continuación se relacionan estos instrumentos:

- Orden de 9 de febrero de 1994, de la Conselleria de Medio Ambiente, por la que se establece un régimen de ayudas para fomentar acciones de desarrollo y aprovechamiento de los bosques en las zonas rurales. Fija el importe de las ayudas para los propietarios de montes de titularidad pública o privada, que realicen trabajos de mejora forestal.

- Circular de 21 de enero de 1994, de la Conselleria de Medio Ambiente, sobre la extracción de madera quemada por un incendio forestal. Fija las normas que han de regir para la extracción de madera quemada después de un incendio, con especial énfasis para evitar la erosión.

- Orden de 11 de febrero de 1994, de la Conselleria de Medio Ambiente por la que se establece ayudas en el ámbito del II Plan de Acciones Prioritarias contra los Incendios Forestales. Establece las ayudas para inversiones de actuaciones de defensa contra incendios forestales.

- Orden de 17 de febrero de 1994, de la Conselleria de Medio Ambiente, por la que se convocan subvenciones para la realización de actividades de voluntariado ambiental. Se establece una línea de ayudas para la promoción y protección de los montes o terrenos forestales, con especial atención a la prevención de incendios forestales.

- Orden de 30 de marzo de 1994, de la Conselleria de Medio Ambiente, por la que se regulan las medidas generales para la prevención de incendios forestales. Establece los requisitos necesarios para evitar los incendios forestales, con especial atención a la regulación de las quemas agrícoles.

3. Programa de acciones

Este apartado del documento se estructura en tres bloques: acciones de prevención, sistemas de alerta y detección, y acciones de extinción. El bloque de las acciones de prevención contiene las actuaciones convenientes y necesarias para evitar que se produzca un fuego o que, en caso de que se produzca, se propague con facilidad. El bloque dedicado a los sistemas de alerta y detección recoge los mecanismos establecidos a fin de que la detección sea rápida y concisa. Finalmente, el bloque de acciones de extinción aborda el marco de coordinación entre los diferentes organismos responsables en materia de incendios forestales y el protocolo que se ha de seguir si se produce un incendio.

Les competències en matèria de prevenció i extinció d'incendis són compartides entre les conselleries de Medi Ambient i d'Administració Pública, respectivament. La Direcció General de Recursos Forestals (Conselleria de Medi Ambient) s'ocupa dels apartats referents a la prevenció, i el Servei de Protecció Civil de la Direcció General d'Interior (Conselleria d'Administració Pública) de l'extinció pròpiament dita. Els aspectes sobre els quals l'equip gestor del Parc Natural té capacitat directa de gestió són els de prevenció.

3.1 Accions de prevenció

3.1.1 Conciliació d'interessos.

Els usos i aprofitaments que tenen lloc al Parc Natural i que poden tenir una relació directa amb els incendis forestals, es limiten a les activitats agràries, cinegètiques i de lleure.

- Activitat agrària

L'aprofitament agrícola és poc rellevant al Parc, on les terres dedicades a cultius s'exploten en camps abancalats en petites finques disseminades per les zones més propícies.

El principal risc d'aquesta activitat es deriva de la crema dels marges i les restes de poda, ja que el foc podria estendre's cap a la massa forestal.

Per tal d'evitar la crema dels residus vegetals procedents dels treballs agrícoles i forestals, el Parc Natural disposa d'una biotrituradora mecànica per a triturar les brostes. L'administració del Parc Natural procurarà el suport operatiu per tal de facilitar les operacions agrícoles que eviten la utilització del foc.

D'altra banda, l'aprofitament ramader, confinat actualment a una de les finques particulars del Parc, no ocasiona cap risc d'incendi, ja que, atesa la reduïda càrrega ramadera, la necessitat de pastures està coberta sense crear-hi conflictes.

- Activitat cinegètica

Encara que la importància de la caça al Parc Natural és elevada, la pressió exercida és escassa. En general, es tracta dels propietaris de les finques i d'un col·lectiu de caçadors que pertany a la Societat de Caçadors d'Alcoi, que coneix el parc i li interessa conservar-lo.

Mantenint l'actual reglamentació relativa a l'ús dels cartutxos, no es pot considerar que la caça està entre la casuística dels incendis al Parc Natural.

- Activitats de lleure

El Parc Natural del Carrascar de la Font Roja és des de ja fa molts anys un lloc estimat pels ciutadans de l'entorn on sovint van a passar els dies d'esbarjo a l'aire lliure. El principal factor de risc que se'n deriva d'aquest tipus d'activitats és l'incendi forestal.

Al Parc Natural hi ha dues àrees de pícnic, la de Sant Antoni i la de la Font Roja, dotades amb uns 20 i 40 paellers, respectivament. L'ús del foc lligat a les activitats de lleure es circumscriu al Parc a aquestes dues àrees, amb la qual cosa queda molt reduït el risc que es produeixca un incendi forestal per aquesta causa.

El programa d'accions preventives es desplega en diferents apartats:

- Manteniment i millora de les àrees de pícnic de Sant Antoni i Font Roja. La de Sant Antoni ja disposa d'un llenyer. Queda per construir un llenyer a l'àrea de la Font Roja.

- Manteniment i millora de la xarxa de cartells informatius del Parc Natural amb indicació de la prohibició de fer foc.

- Informació als visitants dins del programa d'educació ambiental.

- Vigilància.

3.1.2 Vigilància dissuasiva

És realitzada pel personal responsable que es troba al Parc Natural.

Al llarg de tot l'any és duta a terme per part dels agents forestals, la Brigada de Conservació i els monitors del Centre d'Informació del Parc Natural.

En l'època de major risc aquesta vigilància dissuasiva es pretén reforçar amb patrulles de la policia local, una o dues dotacions del parc intercomarcal de bombers i personal voluntari coordinat amb l'Ajuntament i els bombers.

3.1.3 Tractament de la vegetació.

Pel que fa a la vegetació, element combustible en un incendi forestal, les comunitats vegetals més degradades resulten més xeròfites i, per tant, més combustibles; el carrascar, en canvi, per la composició i l'estructura de la vegetació que el constitueix, per l'alta densitat del sotabosc que conté i per la biomassa total, comporta un risc d'incendi menor. A algunes zones del Parc, l'estat evolutiu de la

Las competencias en materia de prevención y extinción de incendios están compartidas entre las consellerias de Medio Ambiente y de Administración Pública, respectivamente. La Dirección General de Recursos Forestales (Conselleria de Medio Ambiente) se ocupa de los apartados referentes a la prevención, y el Servicio de Protección Civil de la Dirección General de Interior (Conselleria de Administración Pública) de la extinción propiamente dicha. Los aspectos sobre los que el equipo gestor del Parque Natural tiene capacidad directa de gestión son los de prevención.

3.1 Acciones de prevención

3.1.1 Conciliación de intereses

Los usos y aprovechamientos que tienen lugar en el Parque Natural y que pueden tener una relación directa con los incendios forestales, se limitan a las actividades agrarias, cinegéticas y de recreo.

- Actividad agraria

El aprovechamiento agrícola es poco relevante en el Parque, donde las tierras dedicadas a cultivos se explotan en campos abancalados en pequeñas fincas disseminadas por las zonas más propicias.

El principal riesgo de esta actividad se deriva de la quema de los márgenes y de los restos de poda, ya que el fuego podría extenderse hacia la masa forestal.

Para evitar la quema de los residuos vegetales procedentes de los trabajos agrícolas y forestales, el Parque Natural cuenta con una biotrituradora mecánica para triturar los restos de podas. La administración del Parque Natural procurará el soporte operativo para facilitar las operaciones agrícolas que eviten la utilización del fuego.

Por otra parte, el aprovechamiento ganadero, confinado actualmente a una de las fincas particulares del Parque, no ocasiona ningún riesgo de incendio, ya que, dada la reducida carga ganadera, la necesidad de pastos está cubierta sin crear conflictos.

- Actividad cinegética

Aunque la importancia de la caza en el Parque Natural es elevada, la presión ejercida es escasa. En general, se trata de los propietarios de las fincas y de un colectivo de cazadores que pertenece a la Sociedad de Cazadores de Alcoi, que conoce el parque y le interesa conservarlo.

Manteniendo la actual reglamentación relativa al uso de los cartuchos, no se puede considerar que la caza esté entre la casuística de los incendios en el Parque Natural.

- Actividades de recreo

El Parque Natural del Carrascar de la Font Roja es desde ya hace muchos años un lugar querido por los ciudadanos del entorno donde a menudo van a pasar los días de ocio al aire libre. El principal factor de riesgo que se deriva de este tipo de actividades es el incendio forestal.

En el Parque Natural hay dos áreas de *picnic*, la de Sant Antoni y la de la Font Roja, dotadas con unos 20 y 40 paellers, respectivamente. El uso del fuego ligado a las actividades de recreo se circunscribe en el Parque a estas dos áreas, con lo que queda muy reducido el riesgo de que se produzca un incendio forestal por esta causa.

El programa de acciones preventivas se desarrolla en diferentes apartados:

- Mantenimiento y mejora de las áreas de *picnic* de Sant Antoni y Font Roja. La de Sant Antoni ya cuenta con un leñero. Queda por construir un leñero en el área de la Font Roja.

- Mantenimiento y mejora de la red de carteles informativos del Parque Natural con indicación de la prohibición de hacer fuego.

- Información a los visitantes dentro del programa de educación ambiental.

- Vigilancia.

3.1.2 Vigilancia disuasoria

Es realizada por el personal responsable que se encuentra en el Parque Natural.

A lo largo de todo el año la llevan a cabo los agentes forestales, la Brigada de Conservación y los monitores del Centro de Información del Parque Natural.

En la época de mayor riesgo esta vigilancia disuasoria se pretende reforzar con patrullas de la policía local, una o dos dotaciones del parque intercomarcal de bomberos y personal voluntario coordinado con el Ayuntamiento y los bomberos.

3.1.3 Tratamiento de la vegetación

En cuanto a la vegetación, elemento combustible en un incendio forestal, las comunidades vegetales más degradadas resultan más xerófitas y, por tanto, más combustibles; el carrascal, en cambio, por la composición y la estructura de la vegetación que lo constituye, por la alta densidad del sotobosque que contiene y por la biomasa total, comporta un riesgo de incendio menor. En algunas zonas del Parque,

vegetació que s'hi desplega presenta gran poder de combustibilitat. La gestió forestal del Parc haurà de procurar una dinàmica de la vegetació cap a les comunitats més evolucionades per tal de reduir el risc d'incendi.

A més de potenciar el desenvolupament de la vegetació cap a comunitats més evolucionades, en aquelles àrees que ho requereixen, per a facilitar el control i l'extinció d'un eventual incendi, es proposa la creació d'una xarxa de faixes lineals de defensa i atac indirecte. Amb aquesta xarxa el Parc quedarà reticulat en àrees d'una superfície màxima de 250 hectàrees, i es podrà aconseguir que un eventual incendi no afecte més d'aquestes 250 hectàrees. Les faixes de defensa, d'amplària variable, consisteixen en franjes lineals amb vegetació escassa, formant devesa i de baixa combustibilitat.

La densitat de faixes de defensa és variable a l'àmbit del Parc, i depèn en gran mesura de les característiques previsibles de comportament del foc a les diferents zones. La zona amb major risc d'incendi al Parc és l'extrem oest, ja que pateix directament l'entrada del vent eixut i càlid de ponent. Aquesta zona serà defensada amb una sèrie de barreres consecutives, que permetran l'atac al foc des de diversos fronts.

Les àrees de defensa que es proposen a l'avantprojecte, grafades a la cartografia adjunta, han sigut classificades en dos grups segons l'amplària de la faixa:

- Amplària: major de 25 m.
- Amplària: menor o igual a 25 m.

No obstant això, aquesta amplària és orientadora. L'execució del projecte s'adaptarà en cada zona a les característiques orogràfiques i la vegetació existent.

A continuació es presenten algunes taules referents a la longitud i la superfície de les faixes dins i fora del Parc i en les diferents unitats paisatgístiques.

Unitats paisatgístiques que s'hi presenten, en relació al comportament davant un incendi forestal:

- A: Boscos madurs
- B: Pinedes o matollars
- C: Pinedes o matollar en antics bancals
- D: Cultius en bancals
- E: Vegetació escassa
- F: Penyateres

Longituds totals (en metres) dins del parc

Amplària aproxim.	A	B	C	D	E	F
50	1.600	4.800	1.000	5.300	5.300	750
25	0	1.400	0	4.150	4.950	0
Total	1.600	6.200	1.000	9.450	10.250	750

Total: 29.250 m.

Longituds totals (en metres) fora del parc

Amplària aproxim.	A	B	C	D	E	F
50	0	8.150	1.300	5.000	0	0
2	0	7.100	0	10.800	4.150	0
Total	0	15.250	1.300	15.800	4.150	0

Total: 36.500 m

Total: 65.750 m.

Superfícies totals aproximades (en ha) dins del parc

A	B	C	D	E	F
8,0	27,5	5,0	36,9	38,9	3,8
Total: 120,0 ha					

Superfícies totals aproximades (en ha) fora del parc

A	B	C	D	E	F
0,0	58,5	6,5	52,0	10,4	0,0
Total: 127,5 ha.					

Total: 247,5 ha.

el estado evolutivo de la vegetación que se desarrolla presenta gran poder de combustibilidad. La gestión forestal del Parque habrá de procurar una dinámica de la vegetación hacia las comunidades más evolucionadas para reducir el riesgo de incendio.

Además de potenciar el desarrollo de la vegetación hacia las comunidades más evolucionadas, en aquellas áreas que lo requieran, para facilitar el control y la extinción de un eventual incendio, se propone la creación de una red de fajas lineales de defensa y ataque indirecto. Con esta red el Parque quedará reticulado en áreas de una superficie máxima de 250 hectáreas, y se podrá conseguir que un eventual incendio no afecte a más de estas 250 hectáreas. Las fajas de defensa, de anchura variable, consisten en franjas lineales con vegetación escasa, adhesada y de baja combustibilidad.

La densidad de fajas de defensa es variable en el ámbito del Parque, y depende en gran medida de las características previsibles de comportamiento del fuego en las diferentes zonas. La zona con mayor riesgo de incendio en el Parque es el extremo oeste, ya que sufre directamente la entrada del viento seco y cálido de poniente. Esta zona será defendida con una serie de barreras consecutivas, que permitirán el ataque al fuego desde diversos frentes.

Las áreas de defensa que se proponen en el anteproyecto, grafadas en la cartografía adjunta, han sido clasificadas en 2 grupos según la anchura de la faja:

- Anchura: mayor de 25 m.
- Anchura: menor o igual a 25 m.

No obstante, esta anchura es orientadora. La ejecución del proyecto se adaptará en cada zona a las características orográficas y la vegetación existente.

A continuación se presentan algunas tablas referentes a la longitud y la superficie de las fajas dentro y fuera del Parque y en las diferentes unidades paisajísticas.

Unidades paisajísticas que se presentan, en relación a su comportamiento ante un incendio forestal:

- A: Bosques maduros
- B: Pinares o matorrales
- C: Pinares o matorrales en antiguos bancales
- D: Cultivos en bancales
- E: Vegetación escasa
- F: Canchales

Longituds totals (en metres) dentro del parque

Anchura aproxim.	A	B	C	D	E	F
50	1.600	4.800	1.000	5.300	5.300	750
25	0	1.400	0	4.150	4.950	0
Total	1.600	6.200	1.000	9.450	10.250	750

Total: 29.250 m.

Longituds totals (en metres) fuera del parque

Anchura aproxim.	A	B	C	D	E	F
50	0	8.150	1.300	5.000	0	0
2	0	7.100	0	10.800	4.150	0
Total	0	15.250	1.300	15.800	4.150	0

Total: 36.500 m

Total: 65.750 m.

Superfícies totals aproximadas (en hectáreas) dentro del parque

A	B	C	D	E	F
8,0	27,5	5,0	36,9	38,9	3,8
Total: 120,0 ha					

Superfícies totals aproximadas (en hectáreas) fuera del parque

A	B	C	D	E	F
0,0	58,5	6,5	52,0	10,4	0,0
Total: 127,5 ha.					

Total: 247,5 ha.

Distribució percentual de les superfícies afectades

Unitats Paisatg. afectat	Superfície afectada ha unitat	% respecte al total defes	% respecte del total	% respecte del total
A	8,0	3,2	1,1	0,19
B	86,0	34,8	7,2	2,04
C	11,5	4,6	3,8	0,27
D	88,9	36,0	12,7	2,12
E	49,8	19,9	3,8	1,17
F	3,8	1,5	4,2	0,09
Totals	247,5	100,0	5,79 (*)	5,79

(*) mitjana ponderada

Tot seguit es descriuen, resumidament, les actuacions en les quals consistiran les faixes de defensa en cada unitat paisatgística.

1) Boscos madurs

Com ha quedat indicat a les taules anteriors, les faixes sobre boscos madurs afectaran una superfície de 8 hectàrees. Les comunitats de bosc del parc, com ara les de carrascar, carrascar amb freixe, bosc mixt i bosc mixt subhumit, afavoreixen un ambient nemoral (humit) al seu si. Aquest ambient nemoral procura un efecte de barrera natural a l'avanç del foc.

L'única actuació necessària en aquest cas, es resumeix a continuació:

- Esporga de branques malaltes i secalloses dels arbres (carrasques, gal·lers, aurons i freixes).
- Estassada de l'espòrdic matollar heliòfil que hi pugui aparèixer (argelaga, estepa i romaní), amb estellament dels residus i posterior escampament. S'inclou també els plançons que hi haja.

2) Pinedes o matollars

La superfície total afectada serà de 86 ha. Les pinedes i matollars que hi ha a l'àmbit d'afecció del projecte que ens ocupa, tenen un elevat poder de combustibilitat. L'actuació tractarà d'evitar la continuïtat de la vegetació més combustible, tant d'arbres com d'arbustos, per tal d'impedir la propagació del foc amb l'ajut dels mitjans d'extinció adients.

Respecte a les pinedes, l'actuació pretén d'aconseguir una àrea feta devesa, amb una separació mínima entre copes de 10 m, resultant una densitat aproximada d'uns 50 pins per hectàrea. Es respectaran tots els arbres existents característics dels boscos madurs del parc, com ara les carrasques, freixes, aurons, gal·lers, etc.

Respecte al matollar, el tractament consistirà en l'eliminació selectiva, respectant les espècies protegides i també les espècies característiques dels estrats arbustiu i subarbustiu dels boscos madurs, entre els quals s'inclouen les següents: coscolla (evitant-ne la continuïtat), marfull, roser, heura, etc. Se segaran, tanmateix, les següents: romer, argelaga, estepa blanca, llistó, etc. Posteriorment s'estellaran totes les restes, després d'aprofitar les llenyes que en resulten.

Respecte a la incidència o l'impacte que inevitablement es produirà sobre el medi natural amb l'execució de les actuacions projectades, cal destacar el següent:

- Impacte sobre el paisatge: la incidència visual de l'actuació és inevitable, encara que es suavitzava en deixar una conformació convertida en devesa.

- Impacte sobre el sòl: la degradació més important que pot ocórrer en disminuir la coberta vegetal, és l'originada pels processos de pèrdua de sòl per erosió hídrica. Per tal d'evitar la pèrdua i degradació del sòl, la vegetació se separarà tot respectant-ne els 3-5 centímetres primers. Així mateix, com a mesura complementària, s'escamparan les estelles procedents de la trituració de les esporgues, adobant el sòl en augmentar la matèria orgànica dels perfils edàfics superficials.

- Impacte sobre la vegetació: l'impacte sobre aquest recurs és inevitable, ja que se sega, s'esporga i s'estassa vegetació. En qualsevol cas, les espècies afectades corresponen a etapes de vegetació poc evolucionades i amb bona capacitat de rebrotament.

Per tant, amb les actuacions projectades, els efectes sobre el medi natural no tenen caràcter irreversible, i els beneficis ambientals són, des d'un punt de vista global, majors que les incidències negatives.

3) Pinedes o matollars en bancals

Les actuacions en aquesta unitat paisatgística són les mateixes que a l'anterior. Malgrat això, els impactes que se'n deriven són

Distribución porcentual de las superficies afectadas

Unidades Paisajst. afectado	Superficie afectada ha unidad	% respecto al total defendido	% respecto del total	% respecto del total
A	8,0	3,2	1,1	0,19
B	86,0	34,8	7,2	2,04
C	11,5	4,6	3,8	0,27
D	88,9	36,0	12,7	2,12
E	49,8	19,9	3,8	1,17
F	3,8	1,5	4,2	0,09
Totales	247,5	100,0	5,79 (*)	5,79

(*) media ponderada

Seguidamente, se describen resumidamente las actuaciones en que consistirán las fajas de defensa en cada unidad paisajística.

1) Bosques maduros

Como ha quedado indicado en las tablas anteriores, las fajas sobre bosques maduros afectarán a una superficie de 8 hectáreas. Las comunidades de bosque del parque, como las de carrascal, carrascal con Fresno, bosque mixto y bosque mixto subhúmedo, favorecen un ambiente nemoral (húmedo) en su seno. Este ambiente nemoral procura un efecto de barrera natural al avance del fuego.

La única actuación necesaria en este caso, se resume a continuación:

- Poda de ramas enfermas y secas de los árboles (carrasacas, quejigos, arces y fresnos).
- Desbroce del esporádico matorral heliòfilo que pueda aparecer (aliaga, jara blanca y romero), con astillamiento de los residuos y posterior esparcimiento. Se incluye también los pimpollos que haya.

2) Pinareos o matorrales

La superficie total afectada será de 86 ha. Los pinareos y matorrales que hay en el ámbito de afección del proyecto que nos ocupa, tienen un elevado poder de combustibilidad. La actuación tratará de evitar la continuidad de la vegetación más combustible, tanto de árboles como de arbustos, para impedir la propagación del fuego con la ayuda de los medios de extinción adecuados.

Respecto a los pinareos, la actuación pretende conseguir un área adherada, con una separación mínima entre copas de 10 m, resultando una densidad aproximada de unos 50 pinos por hectárea. Se respetarán todos los árboles existentes característicos de los bosques maduros del parque, como las carrasacas, fresnos, arces, quejigos, etc.

Respecto al matorral, el tratamiento consistirá en la eliminación selectiva, respetando las especies protegidas y también las especies características de los estratos arbustivo y subarbustivo de los bosques maduros, entre los cuales se incluyen los siguientes: coscoja (evitando la continuidad), durillo, rosál, hiedra, etc. Se segarán, sin embargo, las siguientes: romero, aliaga, jara blanca, lastón, etc. Posteriormente se astillarán todos los restos, después de aprovechar las leñas que resulten.

Respecto a la incidencia o el impacto que inevitablemente se producirá sobre el medio natural con la ejecución de las actuaciones proyectadas, hay que destacar lo siguiente:

- Impacto sobre el paisaje: la incidencia visual de la actuación es inevitable, aunque se suaviza al dejar una conformación adherada.

- Impacto sobre el suelo: la degradación más importante que puede ocurrir al disminuir la cubierta vegetal, es la originada por los procesos de pérdida de suelo por erosión hídrica. Para evitar la pérdida y degradación del suelo, la vegetación se separará respetando los 3-5 centímetros primeros. Asimismo, como medida complementaria, se esparcirán las astillas procedentes de la trituración de las podas, abonando el suelo al aumentar la materia orgánica de los perfiles edáficos superficiales.

- Impacto sobre la vegetación: el impacto sobre este recurso es inevitable, ya que se siega, se poda y se desbroza vegetación. En cualquier caso, las especies afectadas corresponden a etapas de vegetación poco evolucionadas y con buena capacidad de retoñar.

Por tanto, con las actuaciones proyectadas, los efectos sobre el medio natural no tienen carácter irreversible, y los beneficios ambientales son, desde un punto de vista global, mayores que las incidencias negativas.

3) Pinareos o matorrales en bancales

Las actuaciones en esta unidad paisajística son las mismas que en la anterior. A pesar de eso, los impactos que se derivan son menores.

menors. L'estructura en devesa s'assimila millor als bancals, ja que antigament eren cultius de secà i per tant, amb cobertures arbòries similars a les de la devesa. D'altra banda, el risc d'erosió hídrica és també inferior en tractar-se de superfícies horitzontals; únicament, això sí, s'haurà d'assegurar una bona cobertura (en densitat, no en alçada) als marges i talussos.

4) Bancals

En aquesta unitat de paisatge, els treballs se simplifiquen molt.

Als bancals erms o fora d'explotació, es proposa llaurar-los tots els anys, normalment al mes de juny, en amplàries variables segons les circumstàncies de risc. Els talussos i marges se segaran deixant la vegetació molt baixa i respectant les espècies protegides. Les espècies arbòries autòctones, s'esporgaran per tal de conformar un port arbori.

Als bancals en explotació, únicament es proposa la neteja del marges en aquells casos en els quals el propietari o arrendatari no ho faça.

Els impactes, com es pot haver deduït, són mínims. En general es tracta d'aconseguir una estructura molt semblant a la que tenen els bancals quan es cultiven, i s'hi evitarà l'extensió del foc mantenint baixa la coberta vegetal dels marges dels bancals.

5) Zones amb vegetació escassa

Aquestes àrees corresponen normalment a zones del vessant de solana molt rocoses i amb sòl escassament desenvolupat. La vegetació és poc densa, bàsicament formada per carrasques xèriques i matollars subarbusius d'espècies aromàtiques, amb baixa densitat d'espècies herbàcies.

Els treballs consistiran a procurar la discontinuïtat de la vegetació, mitjançant l'eliminació estratègica de les espècies més heliòfiles. Les carrasques no s'esporgaran ni conformaran a port arbori, ja que generalment en aquestes condicions les carrasques tenen una estructura arbustiva de gran matoll en forma semiesfèrica, que és la més beneficiosa per al desenvolupament propi i per a la protecció dels peus centrals de la semiesfera. Com sempre, es respectaran les espècies protegides.

L'impacte resultant serà, per tant, d'escassa rellevància.

6) Penyateres

Les pedreres es comporten normalment com veritables tallafocs naturals. La vegetació que creix a les pedreres, es tracta d'una formació boscosa esclarissada de caducifolis (freixes, aurons, gal·lers, moixeres, etc), amb un estrat arbustiu també caducifol amb alguns exemplars aïllats de teix. Les espècies que caracteritzen les pedreres són, per tant, de baixa combustibilitat, per la qual cosa no s'actuarà sobre aquestes. En tot cas, si hi ha algun pi, aquest serà esporgat o eliminat.

L'impacte produït serà pràcticament inapreciable. El sòl no sofrirà cap incidència. Sobre la vegetació únicament s'actuarà sobre aquelles espècies no pròpies d'aquesta comunitat vegetal, tot afavorint l'evolució a l'estat madur, estable i menys combustible.

3.1.4 Infraestructures viàries

El total de pistes, camins i carreteres al Parc Natural i a la zona de l'entorn, puja en l'actualitat a 69 km, repartits en una superfície de 4.200 ha, deixant a banda les carreteres nacionals, comarcals i locals. D'aquests 69 km, 39 km es troben a l'àmbit territorial del Parc, i els 30 km restants a la zona d'influència.

Quasi la totalitat d'aquestes infraestructures viàries existents són aptes per als vehicles normalment utilitzats en l'extinció d'incendis forestals.

Pel que fa a camins de nova obertura, es proposa la construcció de dos nous camins per tal de comunicar els dos vessants, solament transitable pels vehicles del personal al servei del Parc: de l'alt del Timonar al mas del Canyo i del mas de Tetuan al mas de Foideretes. Les característiques dels camins seran les següents:

- Amplària mitjana: 3,5 m.
- Pendent màxim: 12 %
- Pendent mitjà: 4,6 %
- Talussos màxims en desmunt: 1 m.
- Talussos mitjans en desmunt: 0,4 m.

- Correccions: cuneta de pluvials, passos d'aigua de pluvials, murets amb pedra als talussos amb superfície erosionable, revegetació dels talussos creats, creació de pantalles vegetals, etc.

La estructura en dehesa se asimila mejor en los bancales, ya que antiguamente eran cultivos de secano y por tanto, con coberturas arbóreas similares a las de la dehesa. Por otra parte, el riesgo de erosión hídrica es también inferior al tratarse de superficies horizontales; únicamente, eso sí, se habrá de asegurar una buena cobertura (en densidad, no en altura) en los márgenes y taludes.

4) Bancales

En esta unidad de paisaje, los trabajos se simplifican mucho.

En los bancales yermos o fuera de explotación, se propone labrarlos todos los años, normalmente en el mes de junio, en anchuras variables según las circunstancias de riesgo. Los taludes y márgenes se segarán dejando la vegetación muy baja y respetando las especies protegidas. Las especies arbóreas autóctonas, se podarán para conformar un porte arbóreo.

En los bancales en explotación, únicamente se propone la limpieza de los márgenes en aquellos casos en los que el propietario o arrendatario no lo haga.

Los impactos, como se puede haber deducido, son mínimos. En general se trata de conseguir una estructura muy parecida a la que tienen los bancales cuando se cultivan, y se evitará la extensión del fuego manteniendo baja la cubierta vegetal de los márgenes de los bancales.

5) Zonas con vegetación escasa

Estas áreas corresponden normalmente a zonas de vertiente de solana muy rocosas y con suelo escasamente desarrollado. La vegetación es poco densa, básicamente formada por carrascales xéricos y matorrales subarbusivos de especies aromáticas, con baja densidad de especies herbáceas.

Los trabajos consistirán en procurar la discontinuidad de la vegetación, mediante la eliminación estratégica de las especies más heliòfilas. Las carrasques no se podarán ni conformarán porte arbóreo, ya que generalmente en estas condiciones las carrasques tienen una estructura arbustiva de gran matorral en forma semiesférica, que es la más beneficiosa para el desarrollo propio y para la protección de los pies centrales de la semiesfera. Como siempre, se respetarán las especies protegidas.

El impacto resultante será, por tanto, de escasa relevancia.

6) Canchales

Las pedreras se comportan normalmente como verdaderos cortafuegos naturales. La vegetación que crece en las pedreras, se trata de una formación boscosa clara de caducifolios (fresnos, arces, quejigos, mostajos, etc.) con un estrato arbustivo también caducifolio con algunos ejemplares aislados de tejo. Las especies que caracterizan las pedreras son; por tanto, de baja combustibilidad, por lo que no se actuará sobre éstas. En todo caso, si hay algún pino, este será podado o eliminado.

El impacto producido será prácticamente inapreciable. El suelo no sufrirá ninguna incidencia. Sobre la vegetación únicamente se actuará sobre aquellas especies no propias de esta comunidad vegetal, favoreciendo la evolución al estado maduro, estable y menos combustible.

3.1.4 Infraestructuras viarias

El total de pistas, caminos y carreteras en el Parque Natural y en la zona del entorno asciende en la actualidad a 69 km, repartidos en una superficie de 4.200 ha, dejando a un lado las carreteras nacionales, comarcals y locales. De estos 69 km, 39 km se encuentran en el ámbito territorial del Parque, y los 30 km restantes, en la zona de influencia.

Casi la totalidad de estas infraestructuras viarias existents son aptas para los vehículos normalmente utilizados en la extinción de incendios forestales.

En lo que se refiere a caminos de nueva apertura, se propone la construcción de dos nuevos caminos para comunicar las dos vertientes, solamente transitable para los vehículos del personal al servicio del Parque: desde el alto del Timonar al mas del Canyo y desde el mas de Tetuan al mas de Foideretes. Las características de los caminos serán las siguientes:

- Anchura media: 3,5 m.
- Pendiente máxima: 12 %
- Pendiente media: 4,6 %
- Taludes máximos en desmonte: 1 m.
- Taludes medios en desmonte: 0,4 m.

- Correcciones: cuneta de pluviales, pasos de agua de pluviales, muros con piedra en los taludes con superficie erosionable, revegetación de los taludes creados, creación de pantallas vegetales, etc.

Amb la xarxa de camins actualment existent, la comunicació entre l'ombria i la solana del Parc és insuficient per garantir una intervenció ràpida en cas d'incendi forestal a qualsevol punt del Parc. Amb l'obertura d'aquests dos nous camins, es completarà una infraestructura de comunicacions per terra suficient per a garantir aquest requisit, passant de les tres vies de comunicació actuals (Sant Antoni, mas de Tetuan-Menejador i Venta dels Cuernos) a cinc: les tres anteriors més l'alt del Timonar-mas del Canyo i mas de Tetuan-Foiaderetes.

3.1.5 Punts d'abastament d'aigua.

Amb la finalitat d'optimitzar les labors d'extinció pels vehicles autobomba terrestres, s'ha aplicat un model teòric segons el qual el temps resultant del recorregut del vehicle buit des del foc al punt d'abastament, més el de càrrega des del punt d'abastament fins a la zona de foc, ha de ser inferior o igual al temps utilitzat en la descàrrega sobre la zona de foc. Tenint en compte les característiques dels vehicles utilitzats (temps mínim de descàrrega, velocitat en buit, velocitat amb càrrega i temps de càrrega) i les característiques orogràfiques del Parc Natural, s'ha deduït que la distància màxima entre punts d'abastament o proveïment d'aigua ha de ser de 10 km. Coneguts, inventariats i cartografiats (vegeu el plànol adjunt) els punts de proveïment d'aigua existents al parc i la zona de l'entorn, s'hi fa necessària la construcció de cinc dipòsits nous per tal d'acomplir amb els requisits del model. Aquests dipòsits s'han de situar als llocs que tot seguit s'indiquen:

1. Encreuament dels camins Tetuan-Menejador i Mas del Baró-Menejador
2. Sant Antoni
3. Finca del Mas del Baró
4. Venta dels Cuernos
5. Finca de Foiaderetes.

Aquests dipòsits tindran una capacitat de 40.000 litres, llevat dels dos primers, que amb una capacitat d'uns 115.000 litres serviran també per a l'abastament d'helicòpters. La construcció dels dipòsits es realitzarà de manera que puguin omplir-se mitjançant les aigües pluvials, i considerant els requisits de minimització de l'impacte paisatgístic.

El dipòsit indicat amb el número 1 es proposa per tal de tenir-ne un situat per damunt dels 1.200 m d'altitud, amb la fi d'augmentar les cadències de descàrrega a cotes altes i mitjanes i evitar les pujades dels helicòpters amb càrrega, ja que aquestes són lentes i consumeixen gran quantitat de combustible. El dipòsit indicat amb el número 2 es proposa per a completar la disponibilitat d'aigua al sector est del parc.

D'aquesta manera, es completarà una xarxa de punts d'abastament en una superfície d'unes 4.200 ha, formada per 20 dipòsits, amb una distància aproximada de 1,5 km en línia recta i de 4 km per camins entre dos dipòsits.

També es proposa la reparació i l'habilitació dels punts d'abastament existents.

3.1.6 Manteniment d'àrees d'agricultura marginal

Els cultius enclavats al medi forestal, a més d'ésser un factor enriquidor de la diversitat paisatgística, han exercit un paper important en la defensa contra el foc.

L'objectiu del programa d'accions de prevenció d'incendis en aquest apartat, consisteix en afavorir el manteniment dels antics bancals de cultiu que ja han deixat d'explotar-se, en aquells llocs que des d'un punt de vista estratègic actuen com a àrees tallafoc. Així mateix, amb aquestes accions es contribueix al manteniment del paisatge tradicional.

L'equip gestor del Parc Natural tractarà de promoure, agilitar i canalitzar les subvencions que, des de diferents departaments de l'administració, puguin dirigir-se a aquestes actuacions.

3.2 Sistemes d'alerta i detecció. Accions d'extinció

La Conselleria de Medi Ambient té situada al cim del Menejador una caseta de vigilància, o punt de vigilància fix, que actualment funciona des del mes de març fins al mes d'octubre. A més a més, la proximitat de les poblacions d'Alcoi i Ibi i altres nuclis habitats fa fàcil la detecció de qualsevol conat d'incendi.

Els sistemes d'alerta i detecció i l'extinció estan integrats en l'organització provincial i autonòmica i, per tant, no es poden escometre aïlladament. No obstant això, el protocol següent estableix els mecanismes d'integració del personal responsable de la gestió del Parc Natural com també dels voluntaris en el sistema vigent:

Con la red de caminos actualmente existente, la comunicación entre la umbria y la solana del Parque es insuficiente para garantizar una intervención rápida en caso de incendio forestal en cualquier punto del Parque. Con la apertura de estos dos nuevos caminos, se completará una infraestructura de comunicaciones por tierra suficiente para garantizar este requisito, pasando de las tres vías de comunicación actuales (Sant Antoni, mas de Tetuan-Menejador y Venta de los Cuernos) a cinco: las tres anteriores más el alto del Timonar-mas del Canyo y mas de Tetuan-Foiaderetes.

3.1.5 Puntos de abastecimiento de agua.

Con la finalidad de optimizar las labores de extinción por los vehículos autobomba terrestres, se ha aplicado un modelo teórico según el cual el tiempo resultante del recorrido del vehículo vacío desde el fuego al punto de abastecimiento, más el de carga desde el punto de abastecimiento hasta la zona de fuego, ha de ser inferior o igual al tiempo empleado en la descarga sobre la zona de fuego. Teniendo en cuenta las características de los vehículos utilizados (tiempo mínimo de descarga, velocidad en vacío, velocidad con carga y tiempo de carga) y las características orográficas del Parque Natural, se ha deducido que la distancia máxima entre puntos de abastecimiento o proveimiento de agua ha de ser 10 km. Conocidos, inventariados y cartografiados (ver el plano adjunto) los puntos de proveimiento de agua existentes en el Parque y la zona del entorno, se hace necesaria la construcción de cinco nuevos depósitos con el objetivo de cumplir con los requisitos del modelo. Estos depósitos se han de situar en los lugares que a continuación se indican:

1. Cruce de los caminos Tetuan-Menejador y mas del Baró-Menejador.
2. Sant Antoni.
3. Finca del Mas del Baró.
4. Venta de los Cuernos.
5. Finca de Foiaderetes.

Estos depósitos tendrán una capacidad de 40.000 litros, excepto de los dos primeros, que con una capacidad de unos 115.000 litros servirán también para el abastecimiento de helicópteros. La construcción de los depósitos se realizará de manera que puedan llenarse mediante las aguas pluviales, y considerando los requisitos de minimización del impacto paisajístico.

El depósito indicado con el número 1 se propone al objeto de tener un situado por encima de los 1.200 m de altitud, con el fin de aumentar las cadencias de descarga en cotas altas y medias y evitar las subidas de los helicópteros con carga, ya que estas son lentas y consumen gran cantidad de combustible. El depósito indicado con el número 2 se propone con el fin de completar la disponibilidad de agua en el sector este del Parque.

De esta manera, se completará una red de puntos de abastecimiento en una superficie de unas 4.200 ha, formada por 20 depósitos, con una distancia aproximada de 1,5 km en línea recta y de 4 km por caminos entre dos depósitos.

También se propone la reparación y la habilitación de los puntos de abastecimiento existentes.

3.1.6 Mantenimiento de áreas de agricultura marginal.

Los cultivos enclavados en el medio forestal, además de ser un factor enriquecedor de la diversidad paisajística, han ejercido un papel importante en la defensa contra el fuego.

El objetivo del programa de acciones de prevención de incendios en este apartado, consiste en favorecer el mantenimiento de antiguos bancales de cultivo que ya han dejado de explotarse, en aquellos lugares que desde un punto de vista estratégico actúan como áreas cortafuego. Asimismo, con estas acciones se contribuye al mantenimiento del paisaje tradicional.

El equipo gestor del Parque Natural tratará de promover, agilitar y canalizar las subvenciones que, desde diferentes departamentos de la administración, puedan dirigirse a estas actuaciones.

3.2 Sistemas de alerta y detección. Acciones de extinción.

La Conselleria de Medio Ambiente tiene situada en la cima del Menejador una caseta de vigilancia, o punto de vigilancia fijo, que actualmente funciona desde el mes de marzo hasta el mes de octubre. Además, la proximidad de las poblaciones de Alcoy y Ibi y otros núcleos habitados hace fàcil la detección de cualquier conato de incendio.

Los sistemas de alerta y detección y la extinción están integrados en la organización provincial y autonómica y, por tanto, no se pueden acometer aisladamente. No obstante, el protocolo siguiente establece los mecanismos de integración del personal responsable de la gestión del Parque Natural así como de los voluntarios en el sistema vigente:

1) Quan un incendi és detectat a l'àmbit o a l'entorn del Parc Natural, siga pel personal situat als punts de vigilància fixos, pels agents forestals o per qualsevol ciutadà, aquest s'ha de comunicar immediatament al telèfon 085. Aquest telèfon funciona per despach automàtic, i es comunica, a la vegada, amb el Centre de Coordinació d'Emergències de la Generalitat Valenciana i amb el Centre Territorial de Coordinació d'Alacant de la Conselleria de Medi Ambient.

2) Una vegada alertats els centres respectius, paralel·lament cadascun dels centres posa en marxa els programes que tenen assignats al voltant de l'extinció.

2.a) En la fase d'extinció, la Conselleria de Medi Ambient realitza funcions d'assessorament. Una vegada rebuda la comunicació que hi ha un foc al Parc Natural o a la zona d'influència, el Centre Territorial de Coordinació immediatament ho posa en coneixement del personal de la Conselleria de Medi Ambient que a continuació s'indica:

- Tècnic de guàrdia de la Direcció General de Recursos Forestals.

- Agents forestals del Parc Natural.

- Director-conservador del Parc Natural.

- Cap del Servei d'Espais Naturals de la Direcció General de Conservació del Medi Natural.

- Directora general de Conservació del Medi Natural.

- Director territorial d'Alacant.

2.b) El Centre de Coordinació d'Emergències posa en marxa el mecanisme d'extinció. L'extinció pròpiament dita és realitzada pels consorcis de bombers, que funcionen amb mitjans propis i amb brigades de personal contractat a l'efecte. El Parc Natural del Carrascar de la Font Roja es troba a la zona d'afectació del parc de bombers de Cocentaina. El responsable de bombers que coordina l'operació és assessorat pel personal de la Conselleria de Medi Ambient.

3.3 El voluntariat ambiental.

Les poblacions de l'entorn del Parc Natural sempre s'han manifestat especialment pròximes i sensibles a la seua conservació. Col·lectius i organitzacions ciutadanes han manifestat en moltes ocasions eixa voluntat. Malgrat això, no existeix encara el marc legal del voluntariat que determine les funcions dels voluntaris, la seguretat personal o el suport legal damunt dels perjudicis laborals que puguen sorgir pel període de temps de treball destinat a les labors de voluntari.

No obstant això, encara que aquest marc legal no està conformat, el foment de la participació ciutadana en les tasques de promoció i protecció de les forests és un dels objectius de la Llei 3/1993, Forestal de la Comunitat Valenciana. Conscient de les iniciatives que des de diferents col·lectius han sorgit en favor d'un voluntariat que pugua contribuir a la defensa dels terrenys forestals davant del risc d'incendis, la Conselleria de Medi Ambient té el propòsit de donar suport a les activitats que en aquesta matèria proposen associacions i entitats sense ànim de lucre. Mostra d'aquest propòsit és l'Ordre de 17 de febrer de 1994, que ha convocat subvencions per a la realització d'activitats de voluntariat ambiental, i que permetrà la presència d'un grup de voluntaris de prevenció d'incendis al Parc Natural durant l'estiu. Aquest grup de voluntaris podran dur a terme labors de vigilància dissuasiva, campanyes de sensibilització, etc., en coordinació amb la Conselleria de Medi Ambient.

4. Aplicació del pla de prevenció d'incendis

Anualment es prepararà una proposta d'actuacions que serà sotmesa a la consideració del Consell de Protecció del Parc Natural.

5. Vigència i revisió

Les determinacions del pla estaran vigents mentre no siga revisat el pla, per haver canviat suficientment les circumstàncies o els criteris que han determinat el contingut d'aquest pla.

El pla serà revisat periòdicament cada cinc anys, una vegada duta a terme una avaluació dels resultats obtinguts, indicant els punts o aspectes objecte de revisió. El document que resulte d'aquesta avaluació se sotmetrà a informe del Consell de Protecció. No obstant això, durant la vigència del pla podran ser realitzades modificacions en les determinacions que fa, amb subjecció a les mateixes disposicions enunciatades en la seua formulació i en el Pla Rector d'ús i Protecció.

1) Cuando un incendio es detectado en el ámbito o en el entorno del Parque Natural, sea por el personal situado en los puntos de vigilancia fijos, por los agentes forestales o por cualquier ciudadano, éste se ha de comunicar inmediatamente al teléfono 085. Este teléfono funciona por despacho automático, y se comunica, a la vez, con el Centro de Coordinación de Emergencias de la Generalitat Valenciana y con el Centro Territorial de Coordinación de Alicante de la Conselleria de Medio Ambiente.

2) Una vez alertados los centros respectivos, paralelamente cada uno de los centros pone en marcha los programas que tienen asignados en torno a la extinción.

2.a) En la fase de extinción, la Conselleria de Medio Ambiente realiza funciones de asesoramiento. Una vez recibida la comunicación de que hay un fuego en el Parque Natural o en la zona de influencia, el Centro Territorial de Coordinación inmediatamente lo pone en conocimiento del personal de la Conselleria de Medio Ambiente que a continuación se indica:

- Técnico de guardia de la Dirección General de Recursos Forestales.

- Agentes forestales del Parque Natural.

- Director-conservador del Parque Natural.

- Jefe del Servicio de Espacios Naturales de la Dirección General de Conservación del Medio Natural.

- Directora general de Conservación del Medio Natural.

- Director territorial de Alicante.

2.b) El Centro de Coordinación de Emergencias pone en marcha el mecanismo de extinción. La extinción propiamente dicha es realizada por los consorcios de bomberos, que funcionan con medios propios y con brigadas de personal contratado al efecto. El Parque Natural del Carrascar de la Font Roja se encuentra en la zona de afectación del parque de bomberos de Cocentaina. El responsable de bomberos que coordina la operación es asesorado por el personal de la Conselleria de Medio Ambiente.

3.3 El voluntariado ambiental.

Las poblaciones del entorno del Parque Natural siempre se han manifestado especialmente próximas y sensibles a su conservación. Colectivos y organizaciones ciudadanas han manifestado en muchas ocasiones esa voluntad. A pesar de eso, no existe todavía el marco legal del voluntariado que determine las funciones de los voluntarios, la seguridad personal o el soporte legal frente a los perjuicios laborales que puedan surgir por el período de tiempo de trabajo destinado a las labores de voluntario.

No obstante, aunque este marco legal no está conformado, el fomento de la participación ciudadana en las tareas de promoción y protección de los montes es uno de los objetivos de la Ley 3/1993, Forestal de la Comunidad Valenciana. Consciente de las iniciativas que desde diferentes colectivos han surgido en favor de un voluntariado que pueda contribuir a la defensa de los terrenos forestales ante el riesgo de incendios, la Conselleria de Medio Ambiente tiene el propósito de dar soporte a las actividades que en esta materia propongan asociaciones y entidades sin ánimo de lucro. Muestra de este propósito es la Orden de 17 de febrero de 1994, que ha convocado subvenciones para la realización de actividades de voluntariado ambiental, y que permitirá la presencia de un grupo de voluntarios de prevención de incendios en el Parque Natural durante el verano. Este grupo de voluntarios podrá llevar a cabo labores de vigilancia disuasoria, campañas de sensibilización, etc., en coordinación con la Conselleria de Medio Ambiente.

4. Aplicación del plan de prevención de incendios

Anualmente se preparará una propuesta de actuaciones que será sometida a la consideración del Consejo de Protección del Parque Natural.

5. Vigencia y revisión

Las determinaciones del plan estarán vigentes mientras no sea revisado el plan, por haber cambiado suficientemente las circunstancias o los criterios que han determinado el contenido de este plan.

El plan será revisado periódicamente cada cinco años, una vez llevada a cabo una evaluación de los resultados obtenidos, indicando los puntos o aspectos objeto de revisión. El documento que resulte de esta evaluación se someterá a un informe del Consejo de Protección. No obstante, durante la vigencia del plan podrán ser realizadas modificaciones en las determinaciones que hace, con sujeción a las mismas disposiciones enunciatadas en su formulación y en el Plan Rector de Uso y Protección.

ANNEX II

CARTOGRAFIA

 <p>GENERALITAT VALENCIANA CONSELLERIA DE MEDI AMBIENT Gabinet Tècnic Unitat de Cartografia</p>	 <p>I II III</p>
<p>PLA DE PREVENCIÓ D'INCENDIS DEL PARC NATURAL I DE LA ZONA DE L'ENTORN</p> 	<p>Escala 1: 20.000</p>

<p>LLEGENDA</p>	
<p>— LIMITS DEL PARC NATURAL</p> <p>— CARRETERES</p> <p>— PISTES PRINCIPALS</p> <p>--- PISTES SECUNDARIES</p> <p>... SENDERES</p> <p>OOOO PISTES DE NOVA APERTURA</p> <p>(H) PUNTS D'ATERRATGE PER A HELICOPTERS</p>	<p>LINIES - FAIXES I TALLAFOS</p> <p>●●●● ZONA BOScosa</p> <p>■ ■ ■ ■ ZONA BOScosa D'ALT VALOR</p> <p>■ ■ ■ ■ ZONA BOScosa EN ANTICS BANCALS</p> <p>--- ZONA AMB VEGETACIÓ ESCASa</p> <p>--- RUNARS</p> <p>◀ ZONA DE BANCALS CONCREATS O EXIUTS AMB POSSIBILITAT DE LLAUAR-LOS</p> <p>A AMPLARIA > 25 mts</p> <p>B AMPLARIA ≤ 25 mts</p>
<p>PUNTS D'AIGUA</p> <p>* APTES PER A VEHICLES AUTOBOMBA</p> <p>★ APTES PER A VEHICLES DE NOVA CONSTRUCCIÓ</p> <p>⊕ DIPOSITIS DE NOVA CONSTRUCCIÓ APTES PER A HELICOPTERS</p>	

